

Etika për fëmijë

Dhurata e përmuqshme, nga revista "Etika"

Viti 2 - Numri 13 - Janar 2012

Erdhi një mik i ri!
Ju fton
në qësinë e tij...

- Tak, tak, tak!
- Shkurti troket...

Sa shumë të duam,
o Profeti ynë i dashur!

Etika për fëmijë mbushshi 1 vjeç! Mbarësi dhe Sukses!

Në pyll, në pikull
me gjyshin...

Sbkontë
mijë...

merre me
me malo e de

Ë SE VJEN
MAZAN!

Të jesh mik i mjedisit
është virtyt!
Eja, fitoje edhe ti!..

Kush dhuron, fal dashuri,
s'behet vonë, kurrë, o fëmijë!

Dëbora është një mrek
Mirë se vjen

Mustafa Jazgan

Flokët e dëborës,

stoli që zbresin nga retë...

Të dashur fëmijë!

Jemi në stinën e dimrit. Koha është e ftohtë... Me reshje... Nganjëherë me furtu në.... me shi... me borë.

Në këto ditë të ftohta, nganjëherë kur shikojmë diellin që ndrit, shpirti dhe trupi ynë mbushet me gëzim dhe ngrohet. Shumë prej nesh na merr malli për pranverën dhe imagjinojmë verën. Ndoshta themi me vete: **“Ah sikur të mos ishte kjo stina e dimrit...”**.

Po, unë i dua shumë të katër stinët. Përse?..

Sepse Allahu (xh.sh.), i cili ka krijuar universin, kushtet e klimës së botës tonë i ka mbledhur në katër stinë. Ne besojmë te Krijuesi. Ai çdo gjë e ka krijuar me qëllim, me dobi dhe me vlerë. Kështu edhe pranverën, verën, vjeshtën, dimrin...

Çdo stinë ka dobi të pafundme ndaj natyrës, ndaj bimëve, ndaj kafshëve dhe veçanërisht ndaj njerëzve. Për shembull, le të mendojmë për stinën e dimrit. Kur ftohet koha dhe shiu kthehet në dëborë, vdesin mikrobet dhe viruset që gjenden në ajër. Kur toka ngrin, shkatërrohen gjallesat e dëmshme. Me ujin e borës dhe të shiut formohen burimet e nëndheshme të ujit. Me formimin e këtyre burimeve, nuk ngel vend për thatësinë. Shtresa e dëborës mbi dhe mbron tokën dhe të mbjellat. Ajo bëhet një lloj izolimi ndërmjet të ftohtit të madh që është sipër saj dhe tokës. Toka qëndron e ngrohtë. Ajo nuk ndikon vetëm te ujërat e nëndheshëm, por ndikon shumë edhe në rrjedhën dhe sasinë e lumenjve mbi tokë.

Fëmijë!

Krijimi i stinëve të ndryshme para së gjithash na tregon fuqinë absolute që ka “Krijuesi i Lartë-Allahu” në krijim.

Të gjithë jemi kureshtarë të dimë për formimin e dëborës. Kushti i parë është ekzistenca e një reje, domethënë, ekzistenca e një meteori (trupi qiellor) që ka ujë. Kur ftohet koha, rreth e rrotull copëzave të vogla të akullit, që gjenden në mjedisin e lëngshëm brenda resë fillojnë të formohen flokët e dëborës... Pastaj zbresin në tokë... Në këtë pikë përballemi me **“Bukurinë e artit hyjnor”**, e cila është e mrekullueshme dhe shumë e vështirë për t'u shpjeguar e për t'u kuptuar.

Një ditë, kur të bjerë shumë dëborë, merrni në dorë një copë të zezë dhe një mikroskop. I studioni me shumë kujdes flokët e dëborës, që bien në copën e zezë. Këto flokë të dëborës, që shkrihen menjëherë sapo të bien mbi copën e zezë, do t'i shikoni me admirim, ngaqë janë të thurura si tantella e të qëndisura me yje dhe me forma gjeometrike që nuk i ngjajnë njëra-tjetrës.

Çështja nuk është se, uji ngrin në ajër të ftohtë dhe pastaj zbret nga retë. Çështja është të dimë: Si e ka emrin mjeshtri, i cili ka bërë këto stoli simetrike mbi flokët e dëborës? Çfarë fuqie dhe bukurie e pafundme janë këto?..

Fëmijë të dashur: Kjo qenie e plotfuqishme që nuk ka fillim e fund dhe që i urdhëroi harmonisë së protoneve plus neutroneve vallen e elektroneve në bërthamën e atomit, ka krijuar hënën, diellin, yjet, rrugën e qumështit, mjegullnajat dhe galaktikat. Edhe ata i bën të hedhin valle në një dhikër tevhibi të pagabueshëm.

Ky mjeshtër hyjnor, i cili u ka dhënë këto bukuri krijesave të tij, duke filluar që nga flokët e dëborës e deri te universi, është Allahu, fëmijë! Ta doni shumë! Ne bëjmë sexhde përpara madhësisë së tij.

Xhevat Beqaraj

Janari

Jashtë me topa bore
Po qëllon janari.
Ftohtë bën, po brenda
Nuk na mban më zjarri.

Me argjend u ngjyen
Pishave qerpikët,
Shkurton pakëz netët,
Zgjatin hapin ditët.

Xhevahir Spahiu

Shokët

Udha vetëm nuk kalohet,
Udha shokun e kërkon;
Është e gjatë – zvogëlohet,
Është e rëndë – më pak rëndon.

Dora dorës i fal brigje,
Fjala fjalës i jep zjarr.
Kur është vetëm nëpër shtigje
Mban një shkop çdo udhëtar.

Dhe në kalendar:
Hap faqen e parë.

Etika
për fëmijë

Drejtor
& Kryeredaktor:
Alban Kali
albankali@yahoo.com
+355 69 24 23 989

Redaktor:
Xhahid Bushati
xhahidbushati@yahoo.com
+355 69 28 20 975

Redaktore gjuhësore:
Ma. Irida Hoti
Përkthyes:
Artur Tagani
Fatmir Sulaj
Ilir Hoxha

Dizajn - Grafik:
Bledar Xama
bledar_xama@hotmail.com

Adresa: L: Vasil Shanto - Rr: Çajupi - Shkodër - Albania / Tel: +355 22 254 634 / Fax: +355 22 254 633
Zyra e përfaqësimit Maqedoni: Rr: Stiv Naumov - Nr. 9 - lokal 25 - Shkup - Maqedoni / Tel: +389 71 956 271
Zyra e përfaqësimit Kosovë: Rr: Ardian Zurnaxhiu - pn. Ralin - Prizren - Kosovë / Tel: +381 29 222 795

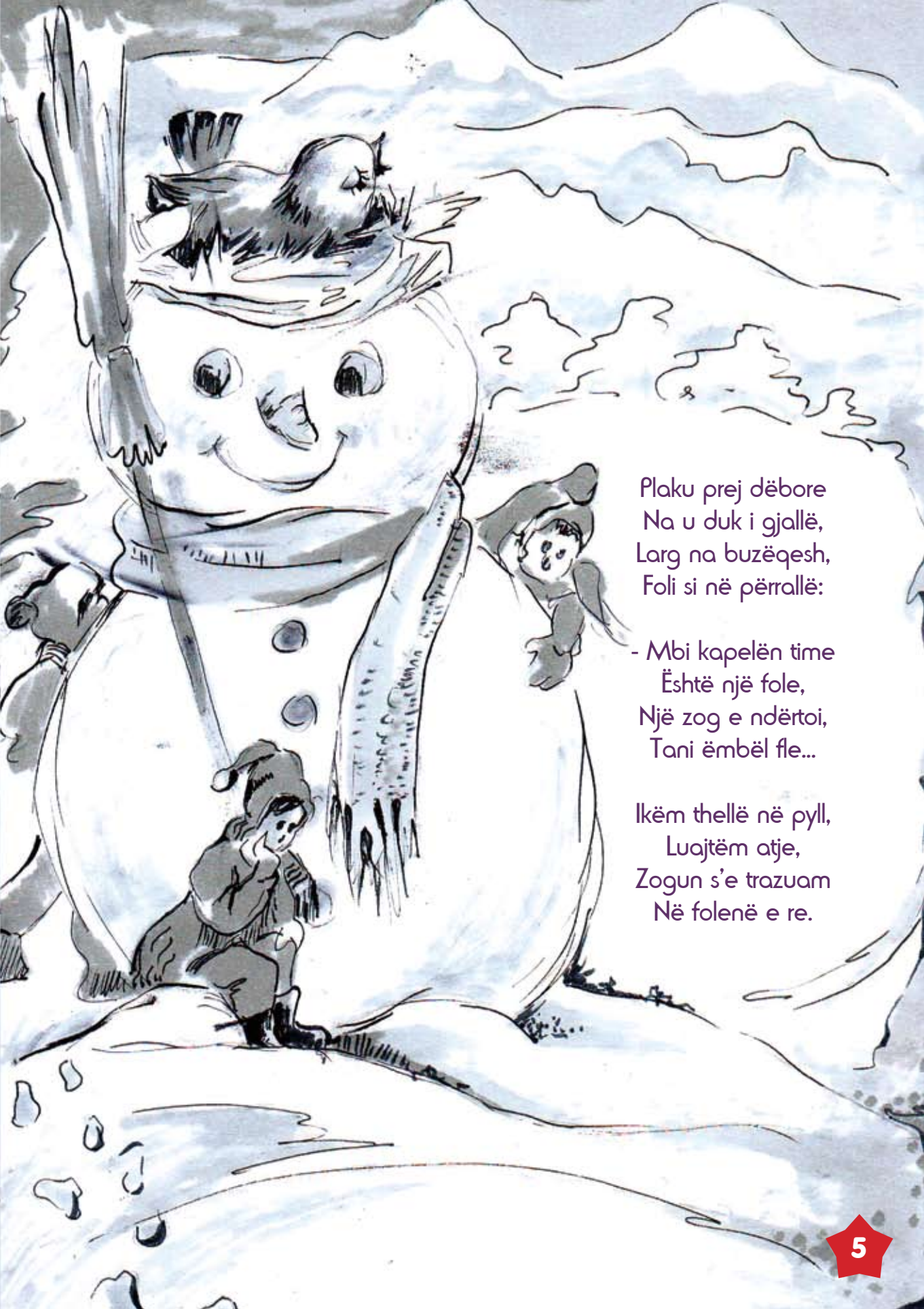
Kur erdhëm prapë në pyll...

Erdhëm prapë në pyll
(Ç'të shikonim vallë?!...)
Gjurmët kish mbuluar
Dëbora e bardhë...

(Edhe lepurushi
Këtej s'kish kaluar,
Edhe këmb'e zogut
Gjë s'kish vizatuar.)

Degëza e pishës
Përkulur më shumë,
Oh, ngado dëborë,
Dëborë e pafund...

Plaku prej dëbore
Na u duk i gjallë,
Larg na buzëqesh,
Foli si në përrallë:

- Mbi kapelën time
Është një fole,
Një zog e ndërtoi,
Tani ëmbël fle...

Ikëm thellë në pyll,
Luajtëm atje,
Zogun s'e trazuam
Në folenë e re.

Keci

Bujari i donte shumë kecat. Babai, atë verë, i kishte dhuruar një kec, të cilin ai e rriti dhe e ushqeui me shumë dashuri. Me të vërtetë ishte diçka e bukur, kur ky kec i mrekullueshëm i shkante nga pas duke vrapuar dhe duke ia goditur lehtas duart me brirët e tij të vogla.

Babai e këshillonte shpesh Bujarin:

- Kujdes! Mos ta harrosh asnjëherë derën hapur! Nëse keci hyn brenda do të t'i dëmtojë të gjitha gjërat e tua.

Një ditë, Bujari hyri me vrap në shtëpi për të marrë topin. Edhe pse iu kujtua porosia e babait, ai nuk e mbylli derën duke menduar se do të dilte menjëherë. Por Bujari nuk e dinte që keci e kishte ndjekur pas dhe kishte hyrë brenda menjëherë.

Keci me sytë e mëdhenj blu, duke kërkuar Bujarin, u afrua drejt pasqyrës së madhe që gjendej në sallën. Çuditërisht pa në pasqyrë një kec si ai, që po ecte drejt tij. U zemërua që kafsha përballë po i afrohej gjithnjë e më shumë, pa u trembur aspak. Menjëherë u hodh përpara dhe sulmoi me gjithë fuqinë që kishte... Papritur u dëgjua një zhurmë e fortë "krrauuu"! Pasqyra e madhe ishte bërë copë-copë....

Po ta dinte Bujari këshillën që Pejgamberi ynë (a.s.) ua tha dy sahabeve të rinj, Abdullah bin Umerit dhe Abdullah bin Amrit, do ta zbatonte këshillën e babait:

“Dëgjoje fjalën e babait!” (Tirmidhi)

Fëmija i aftë

Tri gra po ktheheshin nga tregu me shporta në duar. Pasi u ulën për të pushuar diku në një stol në qoshe të rrugës, filluan të bisedojnë për fëmijët e tyre.

Gruaja e parë tha se djali i saj mund të ecte me minuta të tëra mbi duar. E dyta, tregoi se djali i saj kishte zë bilbili dhe të gjithë e admironin teksa këndonte.

Ndërsa e treta u mjaftua duke i dëgjuar ato. Dhe kur e pyetën se, përse nuk foli, ajo u tha:

- Djali im nuk ka ndonjë aftësi të veçantë që ta tregoj.

Ndërkohë, që gratë u ngritën për të vazhduar rrugën, një i moshuar, që kishte dëgjuar gjithë bisedën, i ndoqi nga pas.

Në krye të rrugës gratë i ulën shportat e tyre përsëri filluan të fërkonin krahët e lodhur dhe mesin që u dhimbte. Sapo i panë fëmijët e tyre, erdhën duke vrapuar.

Djali i gruas së parë filloi të ecte mbi duar duke kapërcyer.

Djali i së dytës u ul mbi një gur dhe filloi të këndonte njëren nga këngët që pëlqente nëna e tij.

Të gjitha duartrokitën me plot entuziazëm.

Ndërsa djali i gruas së tretë ia mori shportën nënës së tij duke i thënë:

- Po të ndihmoj nënë e dashur, se je lodhur shumë!

Pastaj gratë e pyetën burrin e moshuar, që po kalonte aty, mbi aftësitë e djemve të tyre.

Ai u tha:

- Unë pashë vetëm një djalë të aftë. Ai ishte djali që vrapoi për të ndihmuar nënën e tij. Sepse ai veproji sipas këtij hadithi të Pejgamberit tonë (a.s.):

“Të gjithëve ju këshilloj që t’u shërbeni nënave tuaja!” (Ahmed Ibn Hanbel, Musned)

Një mësim nga mësimet e Hadithit

Behlul Bera

Në mbrëmje, Samiu i vogël bashkë me familjen e tij bënë 45 minuta mësim hadithi. Ata përpqeshin t'i komentonin ngjarjet e ditës nën dritën e haditheve, që kishin lexuar. Samiu i vogël përfitonte shumë nga këto mësimet dhe në jetën e përditshme përpqej që të vepronte ashtu siç ka porositur i Dërguari i Allahut (s.a.s.).

NË SHETËPINË E SAMIUT TË VOGËL KISHTE NJË EMOCION TË MADH. SAMIU DHE VËLLEZËRIT E TIJ ISHIN SHUMË TË GËZUAR.

"ÇFARË ISHTE AJO?
NJË ZË FËMIJE!.."

NËNA E SAMIUT TË VOGËL KISHTE LINDUR NJË VAJZË. E GJITHË FAMILJA ISHTE MBLEDHUR RRETH E RROTULL SAJ. TË GJITHË ISHIN SHUMË TË GËZUAR.

Sa e vogël
qenka!..

Sa shpejt
që kalon koha!..

Ditët kur lozje
me shokët më
kujtohen si sot.

Ja, kështu, pra, Sami
i dashur!.. Edhe ti një
ditë do të rritesh dhe
do të martohesh.

Do të kesh fëmijë.

Do t'i shikosh plot dashuri se si
rriten ata, e ti do të ndjehesh pak
nga pak i plakur.

BA-BA!

Vjen një kohë dhe do të bëhesh gjysh.

Pastaj vjen fundi i filmit dhe jeta përfundon...

Sa shpejt kalon jeta!..

I Dashuri i Allahut (a.s.) në një hadith fisnik ka thënë:

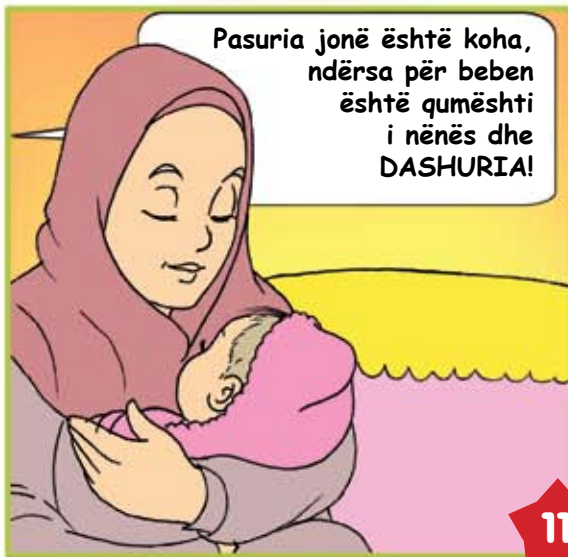

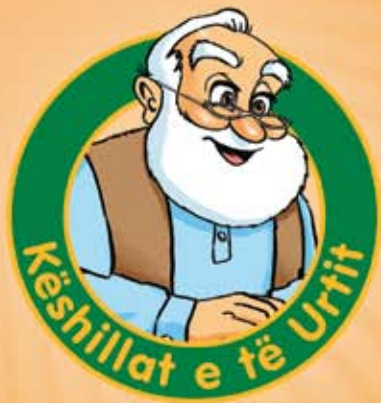
Të shkojmë në dhomën tjetër, sepse vogëlushja po thërret nënën...

"PESË GJËRA VLERËSOJI
PARA PESË GJËRAVE TË
TJERA: RININË PARA
PLEQËRISË, SHËNDETIN
PARA SËMUNDJES,
PASURINË PARA
VARFËRISË, KOHËN E LIRË
PARA PREOKUPIMIT DHE
JETËN PARA VDEKJES."

Pasuria jonë është koha,
ndërsa për beben
është qumështi
i nënës dhe
DASHURIA!

Ejulla dhe zemra

Ishte një herë një njeri i urtë, i mençur dhe i talentuar. Ai quhej Llukman, i cili u bë legjendar me porositë e tij, të cilat mbartnin hapësira urtësie.

Mos harroni të dashur fëmijë se, Të jesh i urtë do të thotë: të gjesh fjalën e duhur a sjelljen e drejtë në momentin e duhur.

Këshillat e tij, nga që kishin urtësi e përdoreshin nga të tjerët, përmenden në Kuranin Famëllartë, në suren 31, surja Lukman.

Këto urtësi duhet t'i dinë dhe t'i zbatojnë të gjithë, edhe ju, fëmijë. Ato janë thesare që duhet t'i kesh gjithmonë me vete, t'i thuash e t'i zbatosh ato.

Dëgjoni këtë Urtësi...

Një ditë, mbreti i vendit i kërkoi Llukmanit të Urtë të priste një dele e t'i sillte dy copa mishi nga vendi i saj më i mirë. Llukmani e theri delen dhe i çoi mbretit gjuhën dhe zemrën. Pasi kaluan ca ditë, mbreti i kërkoi t'i sillte dy copa nga vendi më i keq i deles. Llukmani i çoi përsëri: gjuhën dhe zemrën.

Mbreti mbeti i çuditur dhe i kërkoi të dinte shkakun e këtij veprimi. Llukmani, pasi u mendua, u përgjigj: "Po të jenë të mira këto të dyja, i gjithë mishi është i mirë; por po të jenë të këqija këto të dyja, më të këqia se këto nuk mund të ketë tjetër!"

Ndaj dhe Llukmani i Urtë e këshillonte të birin gjithmonë:

"...kur të jesh në namaz, ruaj zemrën! Kur të jesh mes njerëzve, ruaj gjuhën! Kur të jesh në sofër, ruaj dorën! Kur të jesh në shtëpi të huaj, ruaj sytë!"

Kjo ishte URTËSIA e parë e Llukmanit. Ai ka edhe URTËSI të tjera. Kështu që, Lexuesi im i vogël, bëhu i durueshëm dhe do t'i mësosh një e nga një në numrat e ardhshëm të revistës sonë. Mos harro: Urtësitë do të të ndjekin pas...

Çfarë? Përse? Si?

Zehra Aksoj

SI FSHIN GOMA?

Në saj të fërkimit që ndodh ndërmjet një gome lastiku dhe letrës, gërryhen fibrat në sipërfaqen e letrës. Në këtë mënyrë, germohet boja apo grafitet e mbushura që gjenden ndërmjet fibrave dhe realizohet veprimi i fshirjes.

ME TË VËRTETË, A E FUT STRUCI KOKËN NË RËRË?

Strucët në të vërtetë nuk e fusin kokën në rërë. Ky mendim është përhapur për shkak të pamjes që del në pah kur e ul kokën poshtë për të pushuar dhe kur e shtrin në tokë. Kur strucët e ndjejnë veten në rrezik, nganjëherë e ulin kokën drejt tokës dhe shtiren sikur janë shtrirë. Edhe një pamje tjetër e tyre, e cila keqkuptohet, është sjellja që shfaqin kur i ndihmojnë vezët në fole për t'u zhvilluar. Ata i rrotullojnë vezët me këtë qëllim. Kur i rrotullojnë, e ulin kokën poshtë, e fusin qafën në fole duke e përdredhur shumë. Kështu mund të duken sikur e kanë futur kokën në rërë.

PSE SYTË TANË DALIN TË KUQ, KUR BËJMË FOTOGRAFI ME FLASH?

Për shkak se drita që del nga flashi reflekton në lentin e kamerës nga damarët e gjakut të retinës, në fotografi sytë tanë dalin të kuq. Atëherë si ndodh që në fotografi të, të cilat bëhen jashtë në dritën e ditës, sytë nuk dalin të kuq? Për shkak se në një mjedis të tillë drita vjen nga një ambient shumë më i qjerë dhe i hapur, nga brendësia e syrit reflekton më pak dritë në lentin e kamerës. Në një mjedis ku ka pak ndriçim dhe flashi është i domosdoshëm, bebja e syrit rritet që të shohim më mirë. Në këtë mënyrë, në beben e syrit hyn më shumë dritë dhe këtë dritë ajo e reflekton në lentin e kamerës për shkak se nuk mund të mbyllet me shpejtësinë e plasjes së flashit.

PËRRALLËZA E SHKRONJËS

IRIQI DHE LEPURUSHI

Iriqi, sa herë shikonte lepurin që vraponte me aq shumë shpejtësi, mendonte se ai do të ishte një kafshë e fortë dhe e tmerrshme. Kudo që e takonte, nëpër livadhe apo ndanë gar-dheve, mbledhej si top, ose fshihej, që lepur i mos ta shikonte.

Një ditë prej ditësh, befasisht, u ndodhën përballë njeri-tjetrit. Iriqi nuk kishte nga të ikte. Për ta marrë me të mirë, duke u dridhur e duke iu marrë goja, nisi t' i thotë lepurit:

- Shumë e ndritur dhe e butë më duket kjo lëkura jote, o lepur i nderuar!

Lepuri buzëqeshi dhe iu përgjigj:

- Afrohu, o iriq, afrohu! Preke pelushin tim!

- Jo, jo, se ta prish me gjembat e mi.

Lepuri e kuptoi se iriqi kishte frikë ta prekte. Buzëqeshi përsëri dhe e nxiti:

- Kot trembesh nga unë, ore mik! Unë nuk i bëj keq askujt. Afrohu, afrohu, më prek dhe do të habitesh sa të butë e kam pelushin!

- Vërtet?! - ia bëri iriqi, të cilit kishte filluar t'i largohej paksa frika dhe guxoi ta prekte lehtë - lehtë.

Por u habit aq shumë nga butësia dhe ngrohtësia e atij pelushi, sa po harronte t' i largonte gjembat. Por lepur i zemërgjerë bëri sikur nuk e ndjente pickimin e tyre.

- E shikon? - e lepur Iriqin.

- Kjo është e pabesueshme! Më duket vetja si në përrallë - pëshpëriti ai.

- Jo, i dashur, jo, është e vërtetë - buzëqeshi lepur i. Nuk e kuptoj pse je trembur nga unë...

- Se...kur të shihja duke rendur me aq shpejtësi, s' dija ku të fshihesha, nga frika. Më dukeshe një kafshë e tmerrshme.

- Eh, o iriq, o iriq! Pamja e jashtme shpesh herë nuk na tregon ashtu si jemi. Që ta dish si është tjetri, duhet ta njohësh nga afër dhe ta shikosh si e ka zemrën: të butë apo të egër.

Thonë se që atë ditë është lidhur miqësia e tyre.

Eksploruesit e famshëm

- tregim fantastiko-shkencor -

Na ishte një herë një grup eksploruesish. Ata vendosën të eksploronin aty, ku askush nuk kishte shkelur më parë. Ecën e ecën dhe nuk dinin se ku po shkonin... Harta që kishin marrë me vete, nuk u jepte shumë udhëzime. Pas disa ditë rruge ata u ndalën në një ishull të panjohur, që nuk ishte në hartën e tyre. Vendosën të zbritnin në atë ishull. Për çudinë e tyre, kur zbritën aty, panë shumë krijesa të çuditshme e të papara ndonjëherë... Ata bënë shumë fotografi. Më pas do t'i vinin në një album dhe mendonin të fitonin ca para nga zbulimi i tyre. Ata i vunë emrin ishullit "Xhungla".

Kur vendosën të largoheshin nga ishulli, ata nuk dinin më, se si të ktheheshin në vendin e tyre. U detyruan të rrinin edhe një herë në atë ishull të padëgjuar e të pashkelur ndonjëherë, e madje të jetonin, aty, mes atyre krijesave të çuditshme.

Rezervat e tyre ushqimore, nga dita në ditë, po u mbaroheshin. Por eksploruesit nuk e dinin se, në atë ishull jetonte edhe një gjarpër i madh, që quhej "Anakonda", i cili njihej si shumë i rrezikshëm. Qeniet, që nuk i bindehin atij, ai i hante menjëherë.

Po vallë, si kishin mbijetuar ato krijesa nga ai gjarpër?!..

Një ditë, duke kërkuar ndihmë edhe te krijesat, që ata kishin fotografuar ditë më parë, vunë re se në një anë të ishullit gjendej një shpellë e madhe. Ata menduan se aty ishte vendstrehimi i atyre krijesave, por, në fakt, ajo ishte shpella e gjarprit. Papritur në hyrje të shpellës u duk një hije e stërmadhe, e cila i përfshiu edhe vetë ata. Ata u frikësuan aq

shumë, sa arritën në tendat e tyre sa hap e mbyll sytë.

Ata filluan të mendonin si ta zhduknin atë, por ishte e pamundur... Duke menduar madhësinë e tij gjigante, asnjëri nuk doli vullnetar.

Kur ranë të flinin, njëri prej eksploruesve mendoi t'i bënte një rreng gjarprit. Në qoftë se dështonte, ai kishte gati planin e dytë. Dhe plani i dytë ishte: të hynte në shpellë, ta zgjonte gjarpurin. Ashtu i trembur dhe i përgjurmur ai nuk do të dinte nga të shkonte, kështu që eksploruesi nuk do ta kishte të vështirë ta vriste...

Mori guximin të nisej, por papritur dëgjoi ca tinguj, më pas një melodi, ca britma.... Nuk arrinte t'i dallonte se çfarë ishin ato... Zgjoi dhe eksploruesit e tjerë. Po çfarë të shikonin: Krijesat e çuditshme, të cilat e kishin rrethuar gjarpurin, po festonin. Me tingujt e tyre e ftonin edhe atë në festën e tyre.

Eksploruesit u çuditën nga një skenë e tillë. Fotografuan këtë moment të magjishëm. Më pas u bashkuan edhe ata në festën e tyre, e cila zgjati deri në mëngjes. Pastaj, me ndihmën e tyre, të lumtur morën rrugën dhe u kthyen në vendlindje.

Që nga ajo ditë ishulli "Xhungla" u bë i famshëm. U bënë të famshëm, jo vetëm gjarpri, por edhe krijesat e çuditshme, të cilat mrekullonin njerëzit-turistë që vizitonin ishullin. Ata i ndjenin kudo gjurmët e eksploruesve të famshëm. Sepse, në shumë vende të dukshme të ishullit, ata kishin shkruar: "Mos i vrisni kafshët! Në çdo rast duhet t'i duam dhe t'i mbrojmë ato!"

Të njohim miqtë tanë, kafshët

Ada Mara

KANGURI

Në mes të barkut,
Një "xhep" e ke.
Dhe, vocërrakët,
I mban atje.

Vrapon shumë shpejt
E s'lodhesh kurrë.
Mos je atlet,
Xhaxhi kangur?

NGJALA

Peshk nuk jam, po më peshkojnë.

Dhe, si peshkun, më tregtojnë.

Në liqen, lumë a kënetë,

Më pëlqen të rri, e qetë...

Si një gjarpër shkas në valë.

Por, s'jam gjarpër!.. Unë jam ngjalë.

Nuk kam helm, as të pickoj.

Nëpër pjata... sa shijoj!

MENDO PAK... E BUZËQESH

Është e bukur dhe sy ëmbël,
është e shpejt, mjekërbutë,
i ka brirët lara-lara,
ledhatare dhe e urtë...

dhia

Çajnë ajrin dhe gugasin,
sa i shohim, i thërrasim...
lozin-lozin, fluturojnë,
njëri-tjetrin s'e zemërojnë...

pellumbi

Është i shpejt si vetëtima,
hyn e del nëpër vrima,
bishtgjatë, mban dhe mustaqe,
dridhet-dridhet nga një mace...

miu

End pëlhurë ditë e natë,
një pëlhurë-mrekulli...
Por kujdes... mos e prekni,
fshehur helmi aty rri...

merimanga

G a z m o r e

Mësuesi i matematikës pyet një nxënës:

- Kemi 30 lopë. Po t'i shtojmë edhe 10, sa bëhen?
- Një kope, - u përgjigj nxënësi.

Mësuesi u thotë nxënësve:
"Bëni portretin e njërit prej
prindërve tuaj."

Një nxënës shkruan: "Mami im është
e shkurtër. Flokët i ka ngjyrë kafe e
sytë e zinj. Kur fillon të flasë me zë të
lartë, presim furtunë në shtëpi."

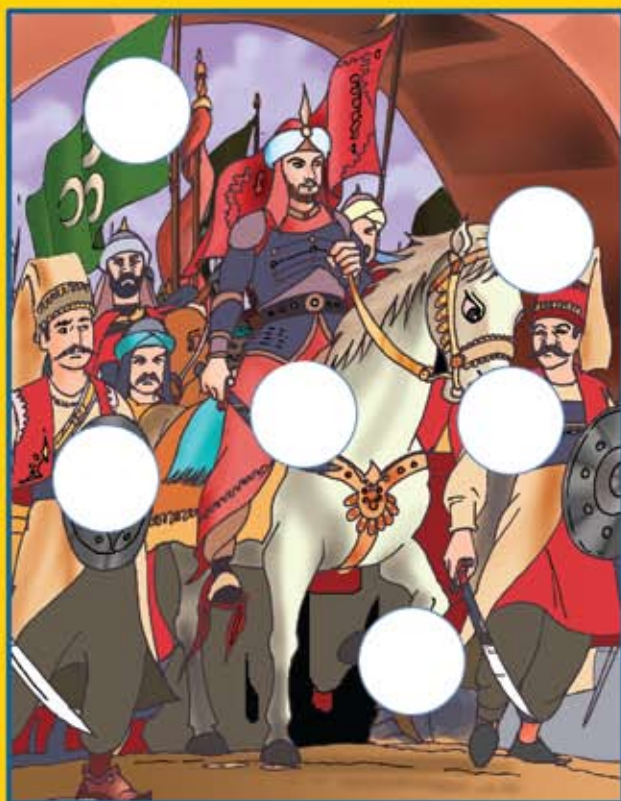
- Babi, kur i fryn pse
shuhet qiriri i ndezur?
- Më mirë mos i fryj, o
bir; që ai të mos shuhet.

ZBAVITJE

Plotësoni vendet boshe të figurës me alternativat që janë dhënë poshtë saj.

- a) b) c) d) e) f)

SUDOKU

Plotësoni çdo rresht, kolonë dhe kutizë, në mënyrë që, çdo shifër nga 1 deri te 9, të shfaqet një dhe vetëm një herë.

	2			7		1	4
	8			4	6		2
4		9				7	
			8				1
8		1	4	7		2	
2		5			9		3
	3				1	4	
	7		2	9			3
1	5					9	2

Nëse i vendosni numrat e mëposhtëm nga e majta në të djathtë dhe nga sipër poshtë do të përftoni shumën 36.

16	8		
4		11	15
	18		2
	4	13	

7,9,3,10,9,6,9

GJENI 7 NDRYSHIMET

LABIRINT

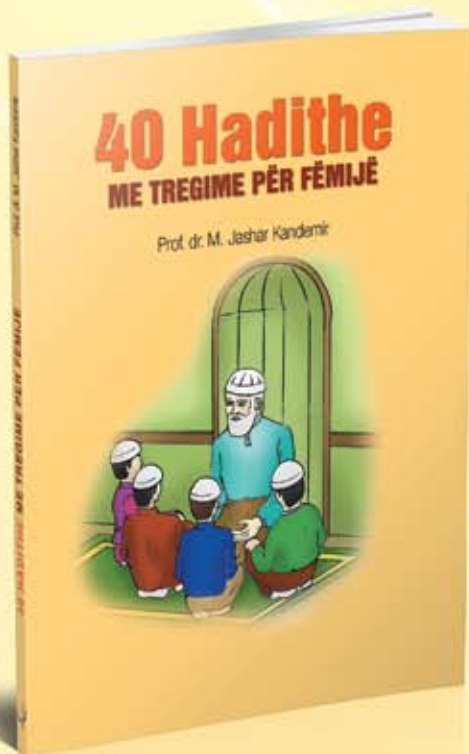
Lopa do të
hajë bar.
A e ndihmoni
të gjejë
rrugën?

40 Hadithe

ME TREGIME PËR FËMIJË

*“Buqetë dyzet haditbësbe”
nga Pejgamberi ynë i dasbur...*

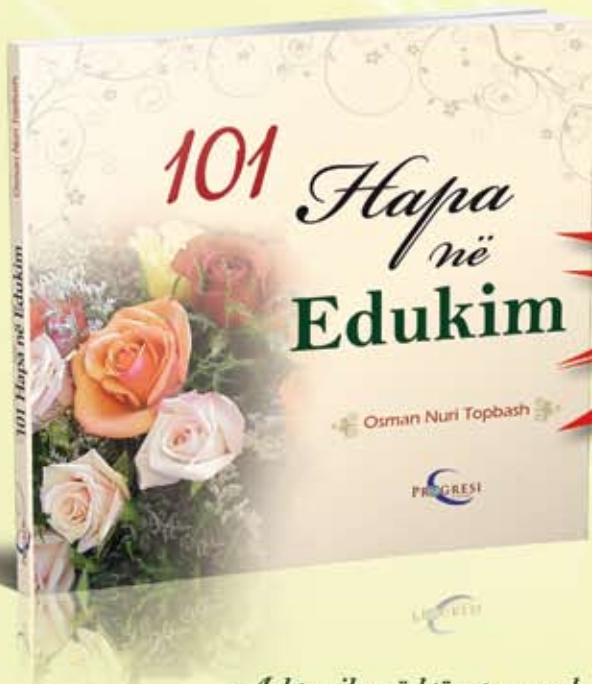
*Tregime të shkruara thjeshtë e qartë,
të ilustruar me shije dhe fantazi...*

*40 histori, të rrëfyera bukur
e me mjeshtëri të lartë artistike,
ku shpikat fitorja e së mirës mbi të keqen,
ku virtyti mund vesin.*

Vetëm
1€

101 Hapa në Edukim

Vetëm
2€

*Asbtu sikur është e pamundur që dielli të mos ngrobë,
po asbtu është e pamundur të mos mëshiroben ato shpirta që janë të mbushur
me dasburi, ngazëllim dhe shije për besim.*

*Duke arritur në dbuntinë e të vështruarit të krijesave
sipas shikimit që i bën Krijuesi atyre, miqtë e Zotit që i referoben mëshirës,
dbembsburisë dhe dasburisë së Zotit
do të jenë përgjithmonë miqtë e të gjithë universit.*